

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-07-08, [iš Sočio - į Iskorostį].

Užvožiu paskutinį laišką tavo ir vėl, ir vėl skaitau.

Užvožiu paskutinį laišką tavo ir vėl, ir vėl skaitau.

Senai jau jis rašytas, senai jau ir in mane atėjęs — pageltęs nuo saulės spindulių, bet man viskas rodosi dabartim.

Kodel aš taip nemoku džiaugties pasauliu, kaip tu džiaugies? Kodel man[e] slegia išsiilgimas, kai reikia dainuoti? Juo daugiau džiaugsmo — pilnybės pasaulyj, juo daugiau grožės — svaigimo, juo gilesnis ilgėjimas perveria dūšią. Iš vienos apyvaizdos leidies in kitą, iš vieno rato spindulių žengi kitan ir, rodos, girdi ir tylos šnarėjimą, ir laiko šneką, ir lelijų žydėjimo paslaptį, ir toji girdėjimo valanda yra visų skaudžiausia.

Nemoku aš džiaugties...

Как дымный вечер, скорбен я... [1]

— — — — —

Bučiuoju mėlyną lauko vosylką ir myliu tavo akis.

Bučiuoju tavo akių spindulius. Ir myliu tavo pėdas.

Tegu stojasi žodis kūnu — ir aš būsiu tavo šešėlis, tavo sargas ir palydovas.

Ir žengsniai mano bus tylūs ir lengvūs, ir žvilgsniai mano bus lengvūs ir švelnūs, ir žodžiai mano bus švelnūs ir nebylūs.

Tegu bus tau vosylkos, tegu bus tau ir linų žiedai, tegu bus tau viskas, viskas — visos gėlės ir žiedai, visi medžiai ir akmenys, aš eisiu in tave ir tavimi — aš bučiuoju mėlyną lauko vosylką ir myliu tavo žvilgsnį.

Aš užmiršiu, kad man taip skauda, aš užmiršiu, kaip ašaros žiba ir spinduliai lūžta, aš eisiu in tolimą vakarų šalį, kur mano sesuo, kur laukas. Tebūna tylu, teskauda dūšia.

Tedejuoja marės.

KOMENTARAI

[1] BS cituoja Jurgio Baltrušaičio eilėraščio „Elegija“ („Элегия“) pradžią: „Как дымный вечер, скорбен я... / Как шорох ночи - речь моя!“ (Юргис Балтрушайтис, *Дерево в огне*, составил Юозас Тумялис, Вильнюс: Vaga, 1969, ст. 149).

„Kaip juodas rūkas aš be vilties, / O mano žodžiai - ošmas nakties!“ (Jurgis Baltrušaitis, *Žemės laiptai, Kalnų takas*, vertė Linas Broga, Vilnius: Vaga, 1973, p. 143).